

بهاری- ونگ زن

خش بوئن مازرون مردم و دل وس بهاردارن.

گیل ماز مردم هر ایمونی دارن، یاد بی تنه که ارب سال هر گدر سردخته، اتناشومی ر باینه بی رن و سیو دیوشن.
"سادات" ایدی تک/ته کیسه جم، دهن شری نانه.

امه دلخشی هنتائیم روشندی بهار، یادگار تش سوکری، مرغنه جنگی، سریاکش، بشکس و بخردنی. نوج بزه تیم
وچش نواش. آش/آشت، کشته کا، نوکاری، نوسازی و افتاب دئی، نوکری، به آربی، مسس و سس هواخری. اینجه
ب اوج، اسساره سوب روج، روجا روش دکتپه، خش پوش و خرامن، به گمون ونوشه و اوجی/اوزی بی. سوزی
سفره سردچی، خش گوئی و خش خری، نوروچ/روز به آربمو.

سن ورهداپه یاسن وراپته/ ورهاپته په، نوروچ به کش، ایدی باته په، آماده کار. آدینه روج آینه وینی، پیمون
دوسسن، نومزه بی. پین. آینه و ارایش به کنار، کش به کش، کایری و کارپیشوری ...!

اینتا امه گپیا، گت با/گتپا، گت بانوگت نائون ایدی بیه، تابه اسای این جوری بیمی واید رخارونخار بگزرندیمی.
سن ورهاپتمی، در دکتمی و به /بی آرون سور دکوشتمی.

یاد نارمه "عرب" جشن بی آرر خش داشت بو. مه گمون اینه که امه اید آینه وندی ربی ته "عید" بنما! تا به امروز
بدینی بیابون چرون آش "نذری" داشتبون، جنگ بباخت و سسه ایدی آش (شله زرد) هادن، مردگون و سسه شرنی
"حلوا و شربت" پخش هاکنن؟!!

ونه هنردارون و خویش خونائی پیداهاکنیم که پره نون وخرش یا نوم درهاکردن سسه، مردم تاریخ، فرهنگ و هنر
نورین و هر بد فرمون د خزینه نسپوجن. شه ر دس دمندن و تل بگزشت /بوگزشت ر شری نون نون. ساز و
آوازی که بونه باتن "ساسانیان" توم کونه تر هسسنه نادر دس نوردبون و نون. آزادسرون پسر دتر خش
خونی ر فرو ندابون وندن، سرورینای زن و زار ر سرفراز نکر دبون و نکنن. زرپاره نی رن و نوروز سلتون
("سلطان" تازی) یا اتاسربار دیگه ی نوم، نساژن و نسروئن!!

پرشی از سرپوشا سرکو

امه ارمون، مردم سرخشیه

اومت دارمی سامون پرسو بووشه